

El relat hot: Adai i Genís (i Pol) [part 2]

Disclaimer: El cervell és l'òrgan sexual més poderós de tots. És només amb bona salut mental, comunicació i assertivitat que podem gaudir de la nostra sexualitat. En un món d'immediateza i bombardeig constant d'imatges, entrenar el múscul del cervell en la sexualitat és fonamental per a millorar les nostres experiències sexoafectives.

Adai i Genís, segona part

[Llegeix la primera part aquí]

Després d'aquella tarda de Setmana Santa a la roca, l'Adai i el Genís no es van separar. Dies d'explorar-se entre riures, secrets compartits i tactes cada cop més valents. Es trobaven en racons amagats del poble, besant-se amb gana i coneixent-se sense filtres. I tot i que sabien que allò tenia data de caducitat, cap dels dos volia posar-hi fre.

El dilluns, l'Adai el va convidar a casa seva quan no hi havia ningú. Van acabar despullats al llit, amb els llençols arrugats i els cossos suats. Es van tocar com si volguessin retenir-se l'un a l'altre sota la pell.

?Això no ha estat només sexe, per mi ?va dir el Genís, després, amb veu baixa.

?Per mi tampoc.

Però l'endemà, el món va fer un gir inesperat.

L'Adai va pujar una foto de la tarda anterior: el cel daurat de la posta de sol, i sense voler, una silueta inconfusible de fons.

Va rebre un missatge.

"Hola, soc el Pol. No ens coneixem. Però crec que has estat amb el meu noi."

El cor de l'Adai es va aturar.

"Jo no sabia que tenia parella."

"Ho sé. Ell no t'ho ha dit. Fa mesos que estem malament, però que m'ho amagui així? dol. No t'ho dic amb ràbia. T'escric perquè, sincerament, veient com somriu amb tu a la foto... crec que et mereixes saber-ho."

L'Adai va trigar a respondre. Però no li podia treure els ulls a aquell nom: Pol. Qui era ell realment? I per què sentia, estranyament, que no podia odiar-lo?

Dies més tard...

L'Adai tornava del bosc quan va veure algú assegut al banc de pedra de la plaça. No era el Genís. Era ell. El Pol.

Cabells castanys, cara de no haver dormit gaire, i els ulls clavats al terra.

?Ei... ets l'Adai, oi?

Ell va assentir.

?Podem parlar?

I van parlar. Durant més d'una hora. El Pol li va explicar que ell i el Genís estaven malament feia temps. Que s'estimaven, sí, però que la cosa s'havia anat refredant i no trobaven la manera de deixar-ho anar.

?Quan vaig veure la teva foto, no vaig sentir ràbia. Vaig sentir enveja. D'ell. I de tu. Perquè se'l veia viu.

L'Adai va empassar saliva.

?Jo no volia ser part d'un triangle.

?No ho has estat. Has sigut el recordatori que el Genís havia de moure fitxa.

Silenci.

El Pol el va mirar. Amb una tristesa honesta. Però també amb curiositat.

?Saps què és el més fort? Que jo també et vaig veure aquell dia a la plaça. Molt abans que sabés qui eres. I ja em vas cridar l'atenció.

L'Adai es va girar de cop.

?Què?

?Sí. Quan em vaig adonar que tu eres "l'Adai de la història", vaig flipar. Vaig pensar: clar. Clar que havia de ser ell.

Els ulls se'ls van quedar clavats. El silenci es va fer dens.

?I ara què? ?va preguntar l'Adai.

El Pol es va acostar. Amb calma.

?Ara res. Només... ?va fer una petita pausa? em preguntava si et ve de gust conèixer-me sense tot aquest embolic pel mig.

Aquella nit, van caminar junts fins a casa de l'Adai.

Sense presses. Sense promeses. Però amb una tensió nova, més neta. Més sincera.

Quan van arribar al portal, l'Adai va obrir.

?Vols pujar?

El Pol no va respondre amb paraules. Va fer un pas endavant i li va fer un petó. Un petó lent, suau, que va anar creixent. La boca d'ell tenia un gust diferent al del Genís. No era millor ni pitjor. Era nou.

Quan van entrar, tot es va tornar més calent, més directe. Es van fer petons contra la paret, traient-se la roba amb una urgència. El Pol li xiuxiuejava a l'orella:

?Tant de bo t'hagués conegut abans.

La resposta de l'Adai va ser baixar la mà fins al seu cinturó i descordar-lo amb els ulls clavats als seus.

Es van fondre sobre el llit. Les mans del Pol el recorrien amb devoció. El tocava com si volgués saber exactament què el feia perdre el cap. I ho trobava. Cada cop.

L'Adai li resseguia l'esquena amb les ungles, amb el cor disparat i els malucs ballant al mateix ritme. Es van donar plaer amb confiança, amb ganes de quedar-se, amb la sensació estranya que potser havien començat pel final per, ara sí, començar de veritat.

Després, ajaguts, despullats, suats, es van mirar als ulls.

?Crec que el món és molt estrany.

?Sí ?va respondre el Pol, fent-li un petó al front?. Però de vegades s'equivoca a favor teu.

Missatge de la redacció: Si veiem que aquesta història té moltes visites, tornarem amb una segona part! Comparteix-la amb les teves amigues i amics!